

Laten we zuchten van verrukking

– door Ernest van der Kwast

In Amsterdam, aan het Oosterpark, zit Bar Bukowski. Ik ben er nog nooit geweest. Maar omdat ik een nieuwsgierig mens ben, heb ik een bezoekje gebracht aan de website van Iens. Mijn bek viel open: ‘Heerlijke thee,’ schrijft iemand op 27 februari 2015, en geeft een passant een 7 voor het gezellige decor. ‘Hele lieve mensen in de bediening en de taartjes zijn ook lekker,’ schrijft iemand anders. Het decor krijgt een 9. Andere informatie die ik vind: Bar Bukowski is ’s ochtends vroeg al open, de salades zijn prima en je kunt ook een shot tarwegras bestellen.

Als ik aan Charles Bukowski denk, denk ik aan drank, hoeren, vechtpartijen, nog meer drank en een barman die zo zat is dat hij zijn sigaret uitmaakt in zijn oor. Geen salades, geen thee en al helemaal geen shot tarwegras. Noem dan je bar naar een korfbalspeler, dieetgoeroe of dameskapper. Maar vooral niet naar een schrijver.

Toen Danny Gonzalez mij vroeg of ik hem enkele suggesties wilde aandragen voor de naam van zijn nieuwe restaurant, liet ik hem per ommegaande weten: Restaurant Van der Kwast. Maar Danny mailde me terug dat mensen bij het horen van mijn naam meteen aan mijn bestseller *Mama Tandoori* zouden denken. Hij wilde wel *finger food* serveren, maar geen kip uit de kleioven.

De volgende suggestie die ik hem deed, was Restaurant Ginsberg, naar de beroemde Beatdichter. Maar onze maitre vond dat meer iets voor een coffeeshop. Niet voor een restaurant met maar liefst negentien klimaatkasten. Voor wijn!

Ik dook weer in mijn boekenkast. Mijn ogen schoten langs de boeken van Konstantin Paustovski, Boelat Oekoazjva, Cao Xeuqin en Czeslaw Milosz. Puike schrijvers, maar hun namen zijn niet heel geschikt voor een restaurant.

Toen viel mijn oog op *The Great Gatsby*. Natuurlijk Francis Scott Fitzgerald! De schrijver die ooit zei: ‘Too much of anything is bad, but too much Champagne is just right.’ Dat leek me wel iets voor Danny, die ook van de goede dingen in het leven houdt. En daar is Champagne er een van. Natuurlijk Fitzgerald overdreef soms wat, maar hij is niet aan de drank ten onder gegaan, zoals velen menen te weten.

Als ik aan Fitzgerald denk, denk ik vooral aan romantiek. Met een hoofdletter, die met een zeer verfijnde vulpen is geschreven. Ik denk aan blonde meisjes met blauwsatijnen muiltjes, mannen in een wit flanellen kostuum. Maanlicht valt op hun jonge, knappe gezichten, of ze kijken naar de zon die gouden schijfjes naar de zee keilt; ‘als je scherp genoeg tuurde kon je ze van de ene golftop naar de andere zien springen tot ze opgingen in een brede baan goudgeld die ten slotte, op minder dan een kilometer buitengaats, tot een schitterende zonsondergang zou uitdijen.’ Maar soms ging het er minder zoet aan toe en werd er op tafels in restaurants gedanst, of was het een dak van een taxi in New York?

Sommigen zeggen dat het een tijd is die is verdwenen, verloren. Maar volgens mij gaat het Danny lukken om Rotterdam een vleugje romantiek terug te geven. De hoofdletter met een zeer verfijnde vulpen geschreven. Stijl, gastheerschap, oog voor detail. Biograaf Matthew J. Bruccoli had het over een aura van opwinding en beloften, die de korte verhalen van Fitzgerald omringde. Dat klinkt misschien wat zweverig voor een Rotterdams restaurant. Maar vergeet niet dat er ruim duizend flessen liggen in de negentien klimaatkasten. Daar kun je heel wat mee bereiken. En laten we dan zuchten zoals de personages van Fitzgerald. Van geluk, van verrukking.

Waarde, avontuurlijke Danny, Francis Scott Fitzgerald denderde in 1920 de literatuur binnen met zijn roman *This side of Paradise*, een betoverend boek, dat een hele generatie inspireerde. Ik wens je een net zo glorieuze en grootse start met je restaurant. Leve Fitzgerald!